

Οὕτω καὶ Σοφίης πίνθη ὄρθιος· ἠὲ δὲ ἄρ' ἴπ' ἄκρον
Τέρμα μόλης, δρύση περὶ δὼν χάρειας.

ΠΑΥΛΟΥ σιλαιαρίου.

Μήτε βαθυκτεάνοιο τύχης κουφίζεο ροίζω,
Μήτε σέο γνάμψη φροντὶς ἐλάθερίω.

Πᾶς γὰρ ἕω' ἀσαθέεσσι βίθη πολεμίζεταυ αὐραϊς.

Τῆ καὶ τῆ θαρινῶς ἀντιμεθελκόμειθη.

Ἡδὲ δρετὴ, σαθερόν τι καὶ ἄτροπον· ἧς ἔπι μένης,

Κύματα θαρσαλέως ποντοπύρρι βιότου.

Παροιμία ἴπ' τ' ψαδῆ δόξαν ἐχόντων.

Πολλοὶ τοι ναρθηκοφόροι, παῦροι δέ τε βάκχοι.

ΕΙΣ ΑΣΕΒΕΙΣ, κεφ. θ.

Εἰς τὸν φθείραντα τὴν ἑαυτῶ μητρῶάν.

Μὴ θάψῃς τὸν ἄθαπτον, ἕα κυσὶ κύρμα γνέως.

Γῆ μήτηρ πάντων μητροφθόρον ὅδ' δέχετ' ἄνδρα.

Τίνας ἂν εἴποι λόγους πρὸς πτόκνιω τὴν
ἀδελφῶν φιλομήλη.

Σός με πόσις κακουργὸς ἐνὶ Σπήλυγγι βαθείη
Μουνώσας, βαρύπολμον ἐμῶν ἀπέκερσε κερείω.

Στυγνὰ δέ μοι πόρρον ἔδνα πολυλήτοιο γάμοιο,

Γλῶσσαν ἐμῶν ἐθέρασε, καὶ ἔσβεσεν ἐλλάδα φωνῶν.

Εἰς τὸ αὐτό.

Χαῖρε πτόκνη παρὰ Σείο κασιγνήτης φιλομήλης,
χαίρειν εἰ τόδε γ' ἔστιν· ἐμῶν δέ σοι ἄλγεια θυμοῦ

Πέπληθη